Bato na may hugis na parang Agila - Sabino Canyon.

Sabino Canyon.

Sa paglipas ng mga panahon, ginawa ng Diyos ang Kanyang makapangyarihang mga gawa sa pamamagitan ng mga piling tao sa mga piling lugar. Kaya nga para sa mananampalataya, ang kamangha-mangha ng mga gawa ay hindi mapaghihiwalay sa mga lokasyon mismo. Kasama ni Moses ito ay ang Bundok Sinai, isang lugar na iginagalang at mahal sa mga puso ng kahit sa modernong araw na bansang Judio. Ipinapaalala ni David ang Lungsod ni David, ang banal na lungsod ng Jerusalem, ang duyan ng Kristiyanismo na aktuwal na tinatapakan ng mga paa ni Jesus. Dito naganap ang pagpili sa marami sa Kanyang mga alagad; dito din Niya pinasimulan ang huling hapunan. Sa kabila lamang ng lambak ay ang tahimik na Halamanan ng Getsemani, kung saan Siya nanalangin, "Huwag mangyari ang aking kalooban kundi ang iyo." Sa hilaga lamang ng lungsod na ito ay ang napakasamang burol ng Golgota, lugar ng paghihirap at kamatayan para kay Jesus, ang inihain na Kordero.

Ang Isle of Patmos ay inaalala sa mga Kristiyano bilang lugar ng kamangha-manghang paghahayag ni Juan. Dito ay binisita ng Diyos ang isang tao at ipinakita sa kanya ang lahat ng darating sa mundo mula sa araw na iyon hanggang sa huling panahon.

Kaya naging na ang Diyos, na nakikitungo sa mga puso ng mga tao gaya ng lagi Niyang ginagawa sa mga panahon, ay pinili bilang isa sa Kanyang mga lugar ng pagpupulong, kasama ang Kanyang propeta ng henerasyong ito, ang mahusay, masungit na hanay ng Catalina Mountains at, sa loob ng saklaw na ito, isang canyon na kilala bilang Sabino Canyon. Nasa base ng hanay na ito ang Tucson at maaaring makita bilang isang kumikinang na hiyas mula sa trail ng Sabino Canyon sa gabi.

Mula sa maagang bahagi ng kanyang buhay, narinig na ni Kapatid na Branham ang hudyat ng tawag ng kanluran. Noong 1927, pinakinggan niya ang tawag, ngunit bumalik sa silangan nang mamatay ang kanyang kapatid. Makalipas ang tatlumpung taon, muli siyang nagsalita tungkol sa kanluran, habang nasa mga pagpupulong sa Waterloo, Iowa, kasama ang ilang mahal na kaibigan, ang pamilyang Norman. Kakapahayag lang ni Kapatid na Norman ng pagnanais na lumipat mula sa Iowa at sinabi sa kanya ni Kapatid na Branham na, kung siya iyon, naniniwala siyang pupunta siya sa kanluran. Lubos na naiimpluwensyahan ng anumang sinabi ng kanilang kaibigan na propeta, ang mga Norman ay lumipat sa Tucson. Inilagay sila

nito sa isang estratehikong lokasyon, ang gateway sa Sabino Canyon.

Ang una kong nalaman tungkol sa interes ni Kapatid na Branham sa Tucson ay noong Enero 1961, nang siya ay dumating sa pangalawang pagkakataon sa Beaumont, Texas, para sa isang pulong. Naaalala ko ang sinabi niya na siya ay pupunta upang bisitahin ang mga Norman at pumunta sa pangangaso ng Javelina, at kung paano ko namangha na pitong bala lang ang dala niya. Tinanggihan niya ang aking alok na subukan ang mga tanawin ng kanyang rifle sa hanay kung saan ako ay isang miyembro, sinabi na siya ay subukan ito sa Tucson na may anim sa mga bala at na ang ikapitong bala ay gagamitin upang patayin ang kanyang baboy. Noon ko napagtanto na narito ang isang pambihirang mangangaso, isang mangangaso nang ganoon kalayo sa bahay na may pitong bala lamang. Nang maglaon ay nalaman ko kung gaano niya kahusay ang paghawak nitong rifle na tinawag niyang "*Blondie,*" isang Remington Model 721, sa 270 Winchester caliber, na ginamit niya upang pumatay ng limampu't limang ulo ng laro nang hindi nawawala ang isang tudla.

Sa harap ng parsonage sa Jeffersonville, na itinayo gamit ang mga pondong donasyon ng mga tao ng Calgary, Canada, ay isang batong pasukan sa driveway. Isang kapitbahay at kaibigan, si Kapatid na Banks Wood, ang bumili ng lote sa tabi ng ari-arian ng parsonage at nagnanais na magtayo ng bahay na bato sa ibabaw nito. Pinayuhan siya ni Kapatid na Branham na huwag gawin ito, dahil pakiramdam niya ay dadalhin ang lokasyon kapag ang isang tulay sa ibayo ng Ohio River mula sa Louisville ay itinayo balang araw. Pagkatapos noong 1957, nakatanggap si Kapatid na Branham ng isang pangitain mula sa Panginoon na may kinalaman sa ari-arian na ito. Nakakita siya ng mga bato na nakalatag sa kanyang harapang bakuran, mga kagamitan sa paggawa ng kalsada, at mga istaka tulad ng mga istaka ng surveyor na itinutulak pababa sa kanyang harapang bakuran. Isang binata, na inilarawan ni Kapatid na Branham bilang isang "*Ricky,* " isang matalinong-aleck driver ng bulldozer, ay pinunit ang kanyang harapang bakuran habang nagtatrabaho siya sa kalsada.

Sa pangitain ay nagalit si Kapatid na Branham sa batang ito at natagpuan niya ang kanyang sarili na hinampas ang bata ng tatlong beses bago niya nahuli ang kanyang sarili, napagtanto na ito ay pag-uugali na hindi nararapat sa isang ministro ng Ebanghelyo. Dito ay naisip niya sa sarili kung paanong hindi pa siya nakakatama ng sinumang ganoon mula noong siya ay boksingero. Pagkatapos ay nagsalita sa kanya ang Espiritu ng Panginoon at sinabi, "laktawan mo ito. Kapag nakita mo ang mga stake na ito na itinaboy pababa sa iyong bakuran, laktawan mo ito." Tumingin siya, at naroon ang nakaupo sa harapan niyang tarangkahan ay isang "prairie schooner," isang may takip na bagon gaya ng ginamit ng mga pioneer noong sila ay patungo sa kanluran. Ang kanyang asawa ay nakaupo sa tabi ng lugar ng driver, isang koponan ang na-hitch, at ang kanyang mga anak ay kargado at handa nang umalis. Umakyat siya, kinuha ang renda, at nagtungo sa kanluran nang biglang ang prairie schooner naging kanyang sariling station wagon. Ito ang wakas ng pangitain at itinala niya ito sa kanyang aklat ng mga pangitain.

Isang araw noong huling bahagi ng 1962, nang si Kapatid na Branham ay papasok na sa kanyang driveway, napansin niya na ang tarangkahan at bakod ay minarkahan na parang isang tauhan ng kontratista para tanggalin. Palalawakin ang kalye. Sa kanyang harapang bakuran ay naroon ang mga stake na nakita niya sa pangitain, itinulak pababa. Ang bagay ay

nagpabilis sa kanyang memorya: tumingin siya sa aklat ng pangitain, at naroon ito: "*Kapag nangyari ang mga bagay na ito, lumiko ka sa kanluran.* " Sinabi niya sa kanyang kongregasyon ang katuparan na ito sa kanyang mensahe sa kanila "*Mga Ginoo, ito na ba ang Oras?* " noong Disyembre ng 1962. Ito ang oras para lumipat siya sa kanluran. Noong Enero ng 1963, lumipat siya sa Tucson.

Noong Hulyo, 1965, habang binibisita ko si Kapatid na Branham, sinabi niya sa akin kung paano niya hiniling sa mga kapatid na sirain ang tarangkahan sa harap ng parsonage sa Jeffersonville, upang maimbak ang mga bato. at kalaunan ay muling itinayo pagkatapos maganap ang iminungkahing pagpapalawak ng kalye. Nakita ko si Kapatid na Banks at ang ilan pang mga kapatid doon nagtatrabaho gamit ang paragos at pait na masigasig na nagsisikap na alisin ang mga bato. Sinabi sa akin ni Kapatid na Branham ang tungkol dito at ikinuwento kung paano nagtrabaho ang mga kapatid sa buong araw at nagtagumpay sa pagtanggal ng dalawa o tatlo lamang sa mga bato. Sinabi niya na sinabi ni Kapatid na Banks na ginawa nila ang bagay mula sa solidong kongkreto at imposibleng masira nila ito. Dito ay naalala muli ni Kapatid na Branham ang lumang pangitain at pumunta sa aklat. Doon sa pangitain na nakita niya ang batang iyon na nakasakay sa bulldozer na winasak ang tarangkahang iyon. Ngayon ay malinaw na ang tarangkahan ay hindi maalis hanggang sa dumating ang batang iyon at ang buldoser na iyon sa pinangyarihan. Ang tarangkahan ay naiwang buo nang mga oras na iyon.

Sa wakas dumating ang araw. Si Kapatid na Banks Wood ay isang saksi noong araw na sila ay dumating upang ilipat ang tarangkahan at sigurado, mayroong matalinong-aleck na "*Ricky* " na bata sa isang bulldozer na umiikot, pinupunit ang bakuran, at tumakbo paakyat sa mga puno, tulad ng nakita ni Kapatid na Branham sa pangitain. Pinatunayan nito na ang pangitain ay mula sa Diyos, at maaari lamang maisakatuparan sa paraan na itinakda ng Diyos.

Sa aklat ni Zacarias ito ay nasusulat,

> *5 At kayo'y magsisitakas sa libis ng aking mga bundok; sapagka't ang libis ng mga bundok ay magsisiabot hanggang sa Azel; oo, kayo'y magsisitakas gaya nang kayo'y tumakas mula sa lindol nang mga kaarawan ni Uzzias na hari sa Juda; at ang Panginoon kong Dios ay darating, at ang lahat na banal na kasama niya.*
> *6 At mangyayari sa araw na yaon, na hindi magkakaroon ng liwanag; at ang mga nagniningning ay uurong.*
> *7 Nguni't magiging isang araw na kilala sa Panginoon; hindi araw, at hindi gabi; nguni't mangyayari, na sa gabi ay magliliwanag.*

Ngayon, hindi ba ang mensaheng ito na dinala ni Kapatid na Branham ay "liwanag sa oras ng gabi"? Hindi ba't dumarating ito sa panahon ng malamig, espirituwal na kadiliman? Tingnan ang lungsod ng Tucson. Ito ay nakalatag sa dalawampu't apat na raang talampakan sa itaas ng antas ng dagat at mula sa alam natin ngayon, ito ay isang lugar na pinahiran ng Diyos.

Ayon sa National Geographic, Nobyembre 1965, hindi kailanman sinakop ng mga Papago o Apache indian ang lambak ng Tucson. Ang Papagos, ang pinakamalaking mapagkaibigang tribo, at ang mga Apache, ang pinaka-mahilig makipagdigma na tribo, naninirahan lamang sa

isang hanay ng bundok ang pagitan sa lugar na ito, at pareho silang pumunta sa lambak ng Tucson upang sumamba. Sinabi ng mga Indian na ang Diyos ay tumira sa kabundukan ng Catalina. Mayroon silang ilang paghahayag ng Diyos, dahil naniniwala sila sa masayang lugar ng pangangaso at sa Dakilang Espiritu - ang nag-iisang Diyos ng Uniberso.

Di-nagtagal pagkatapos lumipat si Kapatid na Branham sa Tucson, naging maliwanag sa amin na sumunod sa kanyang mensahe na may mga kakaibang bagay na naghihintay. May oras na pinigilan siya ng highway patrolman habang nasa kalsada siya mula Phoenix hanggang Tucson, tinanong siya kung saan siya patungo.

"*Jerusalem!*" sabi ni Kapatid na Branham.

"*Saan ka nanggaling?*" tanong ng opisyal. "*Jerico!*" dumating ang sagot.

Ang kanyang mga sagot ay maaaring mukhang kakaiba sa ilan, ngunit ang isang pagsusuri sa mundo ay nagpapakita ng minarkahang pagkakapareho sa latitude ng dalawang lungsod ng Arizona at ang kanilang mga katapat na Israel. Bilang karagdagan ang taas ng Jerusalem ay dalawampu't apat na daang talampakan, kapareho ng Tucson.

Tulad ng nakita natin sa mga nakaraang kabanata, dumating si Kapatid na Branham sa Tucson noong Enero ng 1963 kasama ang pangitain ng mga anghel at ang kakila -kilabot na pagsabog sa kanyang isipan. Ang pangitain ay nabalisa sa kanya ng malaki, at kahit na hindi siya natatakot na mamatay, gayon pa man siya ay nababahala para sa kanyang pamilya tulad ng anumang tao. Ito ay sa estado ng pagkabalisa at habang hinahanap ang Panginoon para sa isang sagot na nagising siya isang umaga, at tinitingnan ang bintana ng kanyang apartment patungo sa isang malayong lugar sa Catalinas, narinig niya ang anghel ng Panginoon na sinabi sa kanya, "*Pumunta doon.*" Sa oras na iyon nakita niya ang isang pangitain na nakita niya dati, isang bagay na nakakaakit sa kanya sa lugar na iyon sa mga bundok. Ang lugar na naayos ng kanyang titig ay si Sabino Canyon.

Bandang 8:30 nang umaga ay pumasok siya sa kanyon, nagmaneho hanggang sa makakaya niya, at pagkatapos ay nagsimulang maglakad. Ang mahusay na napakalaking bluff ng silangang pader ng canyon ay tumaas nang patayo sa kanyang kanang bahagi, mas mataas at mas mataas, hanggang sa kung saan lumipad ang mga agila. Pag -akyat sa isang inabandunang kalsada at pagkatapos ay diretso sa gilid ng isang sloping bluff, natagpuan niya ang kanyang sarili na "*hanggang sa kung saan lumilipad ang mga agila,*" sa gitna ng ilang mga matalim na bato. Dito niya naramdaman na naroroon ang Panginoon at lumuhod upang manalangin.

Sinabi niya sa akin nang personal, noong Agosto ng 1965, na hiniling niya sa Diyos na ipakita sa kanya ang kahulugan ng lahat ng ito, upang bigyan siya ng sagot para sa kanyang sarili. Nagpunta siya upang sabihin sa akin ang mga oras na siya ay sobrang sakit sa kanyang tiyan na isusuka niya ang mataba, tubig na tulad ng sangkap, at kailangan ng tulong upang pumunta sa platform, at ilagay ang kanyang mga kamay sa mga taong may kanser at mawala ang kanser. Ang regalo ay tila para sa sinuman kundi ang kanyang sarili. Para sa hangga't isang taon, sinabi niya, pagliko ng Diyos ang kanyang mukha malayo sa kanyang propeta,

pagsubok sa kanya. Kaya narito siya kaninang umaga, mataas sa Sabino Canyon, na desperadong naghahanap ng Diyos para sa isang sagot para sa kanyang sarili gamit ang Kanyang mga kamay na itinaas sa Diyos na Makapangyarihan sa lahat Kapag ang araw ay lumiwanag sa pamamagitan ng isang saddle sa pagitan ng mga taluktok at biglang, ang hawakan ng isang tabak ay tumama sa kanyang kamay.

Sinabi ni Kapatid na Branham tungkol sa tabak na lumilitaw nang maraming beses, ngunit nais kong sabihin ito habang personal na sinabi niya sa akin. Nakaupo kami sa shop ng kape sa Holiday Inn. Naaalala ko na sa itaas namin sa dingding ay isang kalasag na may dalawang tabak na tumawid dito. Kinuha ni Kapatid na Branham ang kanyang kutsilyo, at sinabing, "*Kapatid na si Pearry, ito ay kasing totoo ng kutsilyo na hawak ko sa aking kamay.* " Sinabi niya kung paano ang hawakan ay si Pearl at ang bantay ay ginto. Ginuhit niya ako ng isang diagram sa isang napkin na tila nagpapahiwatig ng talim ay halos dalawampung pulgada ang haba. Ito ay matalim.

"Doon ito kumikinang sa araw, " aniya, "*nang magsalita ang Tinig na iyon.* "

"*Ito ang Tabak ng Hari,* " sabi ng Tinig.

"*Oh.* " Sinabi niya, "*Ang isang tabak na tulad ng isang hari ay pinarangalan ang isang tao.* "

"*Hindi isang tabak ng hari,* " bulalas ng Tinig, "*Ang Tabak ng Hari!* "

Sa pagsasabi nito sa akin, sinabi niya sa akin, "*Kapatid na Pearry, hindi ito panaginip; ito ay hindi isang pangitain; ito ay isang literal na espada sa aking kamay. Ang araw ay sumasalamin mula rito.* " Sinabi niya kung paano niya kinusot ang kanyang mga mata upang makita kung siya ay natutulog, ngunit ito ay hindi panaginip o pangitain - ito ay totoo.

Noon ang tinig ay nagsalita sa kanya at nagsabi, *"Ito ang Ikatlong Hatak.* "

Matapos ang kamangha-manghang karanasang ito sa Sabino Canyon, si Kapatid na Branham ay naakit ng maraming beses na bumalik sa kanyon. Ang tulis-tulis na mga bato sa taas ay nagtataglay ng isang partikular na atraksyon para sa kanya. Dito siya nakatayo na nakatingin sa labas at pababa sa Tucson.

Bilang background sa susunod na karanasan sa Sabino, bumalik tayo sa isang panahon noong 1923 nang ang kanyang ina, na hindi nanaginip, ay magkukuwento sana ng panaginip tungkol sa kanya. Pinigilan niya siya at sinabi sa kanya ang panaginip mismo, tulad ng paggunita ni Daniel sa panaginip ng hari para sa kanya. (Madalas niyang ginagawa ito sa bandang huli ng kanyang ministeryo, talagang naaalala ang mga taong nagdala ng kanilang mga pangarap sa kanya, mga detalye na nakalimutan na nila. Ngunit ang ilan ay nagsabi na sinabi niya ang kanilang mga panaginip na mali, nakalimutan na sila ang nagdala ng mga panaginip sa kanya, may kumpiyansa na masasabi niya sa kanila ang mga interpretasyon.) Sa panaginip ng kanyang ina siya ay nasa labas ng kanlurang nagtatayo ng isang bahay sa ibabaw ng burol nang lumipad sa kanya ang anim na snow white na kalapati, nagsindi sa kanyang dibdib, inilagay ang kanilang mga tuka sa kanyang pisngi, at kurukutok. Ang

pagdating ng anim na kalapati ay nasa "S" pormasyon at sila ay umalis sa parehong paraan.

Ang isa pang bit ng background ay kinakailangan. Ang setting ay ang Mayo Clinic noong 1950's. Si Kapatid na Branham ay nagpunta roon dahil sa matinding pangangailangang malaman kung paano siya gagaling sa kanyang sakit sa tiyan na sumasalot sa kanya tuwing pitong taon ng kanyang buhay. Ang mga doktor ng sikat na klinika ay nagsagawa ng lahat ng kanilang mga pagsusuri at siya ay naghihintay para sa kahihinatnan - marahil sa wakas ay isang sagot sa pagdurusa na ito na nag-agaw sa kanya ng lakas at naging miserable ang buhay para sa kanya. Nang umagang iyon, pagkagising niya, napunta siya sa isang pangitain. Nakita niya ang kanyang sarili bilang isang pitong taong gulang na batang lalaki, nakatayo malapit sa guwang na tuod ng isang puno. Pagkatapos ay tila hindi na siya pito, ngunit isang lalaki na halos tatlumpu't walo. Ang ilang uri ng kakaibang maliit na hayop na tila isang ardilya ay pumasok sa guwang ng tuod at siya ay nagkukuskos ng isang patpat sa tuod upang ito ay ilabas. Biglang lumipad ang hayop mula sa tuod, dumapo sa kanyang balikat, at tumakbo mula sa balikat hanggang sa balikat. Sa kanyang pangitain ay mayroon siyang isang kutsilyo na ginagamit niya upang patayin ang hayop, ngunit hindi niya ito magawa. Ibinuka niya ang kanyang bibig para sumigaw ng "*Wha*...!" at tumalon ang mabalahibong maliit na hayop sa kanyang bibig, pumasok sa kanyang tiyan at nagsimulang lumiko ng paulit-ulit.

Lumabas siya sa pangitain na sumisigaw, "*Oh Panginoon! Tulungan mo ako!*..."

Isang Tinig ang nagsalita sa kanya nang tahimik na nagsasabing, *"Tandaan na anim na pulgada lang ang haba nito. "* Inulit ng Tinig, "*Tandaan na anim na pulgada lang ang haba nito. "*

Sa aklat na 'Isang tao na ipinadala mula sa Diyos' ay nag-isip si Kapatid na Branham kung ang ibig sabihin nito ay ang nerbiyos na kondisyon ng tiyan ay magiging anim na buwan na lamang, o maaaring anim na beses pa siyang magkakaroon nito sa kanyang buhay? Ang totoong sagot ay matatagpuan sa Sabino Canyon.

Noong Setyembre 11, 1965, dinala ni Kapatid na Branham ang kanyang mensahe na "*Kapangyarihang Bumago Ng Diyos "* sa Phoenix, Arizona. Siya at ako ay magkasama ng ilang sandali sa araw na iyon. Noon ko sinabi sa kanya na ibebenta ko ang aking negosyo sa Texas, lilipat sa Tucson, at magbubukas ng isang lugar ng pagsamba doon para sa mga sumunod sa mensahe sa lungsod na iyon. Nang sumunod na linggo noong Setyembre 18, habang nasa Tucson, tumawag si Kapatid na Branham upang itanong kung sasamahan ko siya ng almusal. Agad akong pumayag, at nagkita kami sa coffee shop sa Ramada Inn, kung saan ako tumutuloy. Ikinuwento niya sa akin kung gaano siya kaba nitong mga nakaraang linggo. Ang mga problema ng mga taong lumilipat sa lungsod na walang lugar ng pagsamba ay nagsimulang mabigat sa kanya. Ipinahayag niya ang kanyang kagalakan na ako ay darating upang ayusin ang sitwasyong iyon.

Muli niyang sinabi sa akin ang mga karanasan ng Tabak sa kanyon ng Sabino, at ng ulap sa ibabaw ng bundok na tatlong beses na bumaba. Tinanong niya ako kung nakita ko na ba ang kanyang bagong tahanan na itinatayo niya sa dulo ng Catalinas. Sa sobrang tagal namin sa coffee shop noong araw na iyon ay umorder kami ng tanghalian. Iniistorbo ko na masyado

kong ginugugol ang kanyang oras. Naisip ko kung paano, mula noong araw noong Pebrero, 1964, noong una kong sinabi sa kanya na napagtanto ko na siya ay isang propeta, hindi pa ako nakapunta sa isang lungsod kung saan siya ay naroroon ngunit na siya ay makipag-ugnayan sa akin sa ilang mga paraan kahit na ako ay hindi kailanman humingi ng isang pakikipanayam.

Sa bawat oras na nag-uusap kami ay dinadalaw niya ang parehong mga karanasan. Ito ay napakagulo sa akin, tinanong ko siya kung bakit ito kinakailangan, lalo na kapag marami pang ibang tao ang gustong makita siya. Ngayong araw sa Ramada Inn, tinanong ko siyang muli kung bakit siya nag-uukol ng oras sa akin kung saan isang daang iba pang tao ang gustong makita siya, sinabi niya lang, "*Kapatid na Pearry, ito ay sinadya upang maging.* " Ngayon alam ko na talaga na ito ay sinadya dahil, mula sa kanyang paglalarawan ng mga pangyayari sa Sabino Canyon, nahanap ko ang mismong mga lugar kung saan sila naganap.

Noong Setyembre 19, kinabukasan, nangaral si Kapatid na Branham sa Grantway Assembly of God Church, Tucson, ng kanyang sermon na "*Uhaw*. " Ang mensahe ay nai-broadcast sa pamamagitan ng pag-hook up ng telepono. Pagkatapos noong Setyembre 20, tinawag siyang muli ng Diyos sa Sabino Canyon. Sa "*Ano ang Atraksyon sa Bundok* " ikinuwento niya kung paano siya bumangon nang maaga sa umaga, naramdamang tumingin sa kanyang bintana, at muling pinaalalahanan ng Diyos ang pangitaing iyon ng maliit na ardilya na parang nilalang. "*Nariyan ang ardilya,*" sabi niya sa kanyang asawa, habang kinukuha niya ang kanyang Bibliya at muling nagtungo sa kanyon.

Nang maglaon noong araw ng Setyembre 20, huminto kami ni Kapatid na George Smith sa apartment ni Kapatid na Branham. Kami ay patungo sa Beaumont kung saan ako naroroon, ayon sa mga tagubilin ni Kapatid na Branham, upang "*ipanalangin si George* " upang matanggap ang bautismo ng Espiritu Santo. Huminto si Kapatid na George para magpaalam kay Becky bago kami umalis. Lumapit si Kapatid na Branham sa harap ng pintuan hawak ang kanyang Bibliya. Nakita kong umiiyak na siya.

"*Kapatid na Green,* " sabi niya, "*naaalala mo ba ang sinabi ko sa iyo noong Sabado tungkol sa sobrang kaba?* "

Sagot ko na naalala ko.

"Buweno, hindi ko sasabihin sa iyo ngayon, " sabi niya, "*matututuhan mo ito mamaya. May nangyari kaninang umaga na nagpapaalam sa akin na sinabi ng Diyos na magiging OK ako!* "

Sumama sa amin si Kapatid na George noong mga oras na iyon at si Kapatid na Branham, na nakatayo nakaharap sa kanluran, ang kanyang kanang kamay sa hilaga, ay sinenyasan ang kanyang ulo at sinabing, "*Umakyat ako sa Sabino kaninang umaga. Umakyat ako sa trail, ginawa ang kurba na iyon at bumalik kung saan naroon ang mga tulis-tulis na bato sa itaas, sa ilalim mismo ng saddle, kung saan lumitaw ang Tabak. Bago ako umakyat doon, binisita ako ng Panginoon.* "

Hindi siya nagdetalye nang mga oras na iyon, kaya hindi namin alam ni Kapatid na George

kung ano ang nangyari, pero umalis pa rin kami na masaya.

Bumalik si Kapatid na Branham sa Sabino araw-araw para sa susunod na dalawang araw, ngunit hindi hanggang Oktubre 2, nang ako ay pumunta sa Tucson kasama si Kapatid na Marconda upang suriin ang ilang ari-arian na kanyang nakita at nadama niya na angkop para sa isang simbahan, na dapat akong matuto nang higit pa. Nasa service station kasi kami na Kapatid na Evan nang dumating si Kapatid na Branham. Nang sabihin namin sa kanya ang tungkol sa ari-arian, hiniling niya na makita din ito. Sumakay kami ni Kapatid na Marconda sa station wagon ni Kapatid na Branham at umalis patungo sa lugar ng Sabino Canyon.

Naaalala ko na napakabagal niya sa pagmamaneho at umabot kami ng apatnapu't limang minuto sa pagmamaneho mula sa istasyon ng serbisyo palabas sa junction ng River Road at Sabino Canyon Road. Si Kapatid na Marconda ay nakaupo sa harap, ako ay naupo sa likuran, at sa loob ng biyaheng ito sinabi sa akin ni Kapatid na Branham kung paano ang mga lalaki na magiging mga diakono ng simbahang pinaplano ko, awtomatiko silang papasok at sisimulang gawin ang mga trabaho nang walang anumang pag-aalala o pag-uudyok sa akin. Hindi ako dapat mabalisa, ang sabi niya sa akin, dahil ipapatupad iyon ng Diyos.

Ngunit sa oras din na ito, sinabi niya sa amin ang tungkol sa paglitaw ng puting kalapati, tungkol sa salitang "Agila" na nakasulat sa bato, at kung paano niya kinuha ang isang larawan ng bato na may nakasulat na salita. Ang kanyang mga salita ay lubos na nagpakilig sa amin, ngunit hindi pa rin namin lubos na nauunawaan ang kahalagahan ng mga pangyayari sa Sabino Canyon.

Bumalik ako sa Beaumont, at mula roon ay lumipad patungong Venezuela para sa isang misyon ng pangangaral. Noong Oktubre 2, sinabi ko sa mga tao doon ang lahat ng alam ko tungkol sa mga karanasang ito sa Sabino, ngunit mula lamang sa pananaw ng aking limitadong kaalaman noong panahong iyon. Pagkatapos noong Nobyembre, 1965, lumipat ako kasama ang aking pamilya sa Tucson. Bumisita ako sa Sabino sa unang pagkakataon at nagsimulang makita ang mga lugar na ito na binanggit ni Kapatid na Branham. Pagkatapos, sa Thanksgiving, pumunta kaming lahat sa Shreveport, Louisiana, at doon nangaral si Kapatid na Branham ng "*Sa mga pakpak ng isang niyebe puti na kalapati* " na sa wakas, lubos kong naunawaan ang nangyari sa Sabino Canyon noong Setyembre 20, 21, at 22.

Noong umaga ng Setyembre 20, pagkatapos na ipaalala sa kanya ng Panginoon ang parang ardilya na nilalang, umakyat siya sa Sabino Canyon, patungo sa lugar kung saan lumitaw ang Tabak. Biglang habang umiikot siya sa isang kurbada sa trail, nandoon ang maliit na mabalahibong hayop. Ito ay hindi isang ardilya; sa katunayan, iba ito sa anumang nakita niya. Ang hayop ay tumalon sa isang bagay, napalampas, at sinibat ang sarili sa isang cholla cactus.

Isang kilig ang dumaloy sa kanya dahil alam niya na ito ay isang senyales mula sa Panginoon na ang sakit na ito na idineklara ni Dr. Ravensworth ay hindi na magagamot (pagkatapos suriin ang kanyang tiyan at sabihin na ang kanyang tiyan ay matigas, ito ay "natuyo"), malapit na siyang iwan nito. Ang buong paghahayag ay na ang "anim na pulgada" ng maliit na nilalang ay nangangahulugan na siya ay magkakaroon ng problemang ito ng anim na

beses. Dahil siya ay nagdusa kasama nito tuwing pitong taon at ito ang kanyang ikalimampu't anim na taon, ang ikaanim na pitong taong yugto ay malapit nang magtapos at siya ay magiging malaya sa karamdaman sa natitirang bahagi ng kanyang mga araw.

Kinabukasan, ika-21, muli siyang bumalik, patungo sa tulis-tulis na mga bato kung saan lumitaw ang Tabak. Biglang nalaman niya ang pagkaharap ng Panginoon. Inalis niya ang kanyang sumbrero, tumingin sa paligid, at doon sa trail ay isang maliit na puting kalapati. Nanumbalik ang kanyang isip sa panaginip ng anim na kalapati sa isang pormasyon ng "S" habang siya ay nasa labas ng kanluran na nagtatayo ng isang bahay sa isang burol. Sinabi niyang noon pa man ay alam na niyang lilitaw ang ikapitong kalapati balang araw. Ngayon narito siya sa kanluran, nagtatayo ng isang bahay sa isang burol at ang ikapitong kalapati ay dumating sa kanya. Kinuha niya ito ayon sa nilalayon, isang tanda mula sa itaas - ng dalisay na matamis na pag-ibig ng Diyos - sa mga pakpak ng isang niyebe puti na kalapati; habang dinalaw ng Diyos si Noe - kasama ang isang kalapati; gaya ng pagpapatotoo ng Diyos sa bautismo ni Jesus sa Jordan - sa pamamagitan ng isang kalapati.

Noong Setyembre 22, natagpuan siyang muli patungo sa kanyon. Nakauwi siya noong nakaraang araw na napakasaya at ngayon ay babalik siya upang magpuri at magpasalamat sa Panginoon. Dumating siya sa isang sangang-daan sa daanan kung saan palagi niyang tinatahak ang silangang sanga. Kaninang umaga ay nakaramdam siya ng matinding pagkaakit na kunin ang sanga sa kanluran sa sangang ito. Ginugol niya ang buong umaga sa kadakilaan ng kanyon, kasama ang kanlurang sangay na ito ng trail.

Uminom siya ng malamig na kumikinang na tubig sa sapa at bandang tanghali ay natagpuan niya ang kanyang sarili na bumalik sa daanan. Huminto siya upang magpahinga sa lilim, nakasandal sa isang bato na inilalarawan niya bilang mga pitumpung tonelada. Ang tinig ay nagsalita sa kanya, "*Ano ang iyong sinasandalan?*" Mabilis siyang umatras mula sa bato upang suriin ito at doon, nakasulat sa puting kuwarts sa loob ng bato ay ang salitang "Eagle" [agila]. (Alalahanin ang kanyang mensahe tungkol sa agila at sa kalapati, kung paanong lagi niyang sinasabi na ang kalapati ang mangunguna sa agila at ito ang magiging mensahe ng agila na magdadala sa Nobya sa kabilang panig.)

Kung paano napunta ang salitang "agila" sa batong iyon ay walang nakakaalam, ngunit doon, nakasulat sa gilid ng bato sa halos taas ng puso ng propeta habang nakasandal siya sa bato, ay ang salitang "agila." Kinabukasan bumalik siya para kunan ng larawan ang bato. Kumuha siya ng kabuuang labing walong larawan sa araw na iyon. Sila ay binuo di-nagtagal pagkatapos nito, ngunit walang nakakaalam ng mga karanasan nang buo hanggang sa ipinangaral niya ang "*Sa mga pakpak ng isang niyebe puti na kalapati.*"

Siyempre, pagkatapos ng sermon na ito, malaki ang kahulugan nito sa lahat, dahil walang serbisyo kung saan naramdaman ang presensya ng Panginoon nang higit pa sa gabing iyon sa Shreveport. Kung paano natin naisip ang mga karanasang ito sa panahon ng linggo ng aksidente, sinusubukang ipagkasundo ang kahulugan ng mga pagbisita ni Sabino na may magkakaibang kakila-kilabot ng aksidente. Bagama't hindi natin mahanap ang kahalagahan noong panahong iyon, may isang bagay na masisiguro natin, mahal ng Diyos ang Kanyang propeta, dahil nagpadala Siya sa kanya ng isang tanda - sa mga pakpak ng isang kalapati.

Noong Marso 1966, binanggit ni Kapatid na Billy Paul sa akin ang bigat ng kanyang kalungkutan, kung paano niya ibibigay ang anumang bagay upang mahanap ang mga lugar sa Sabino kung saan binisita ng Diyos ang kanyang ama. Sinuri namin ang mga larawan at ang mga negatibo nang magkasama. Habang sinusuri namin ang mga ito, ang aking alaala ay napukaw ng ilan sa mga eksena. Mukhang nakilala ko na sila.

Dumating kami sa isang mukhang agila na nakadapo sa taas, na ang kanyang mga pakpak ay nakaatras, nakatingin sa kanyang kanang balikat. Hindi ko nakita ang pormasyon, ngunit sinabi ko na naisip ko na mahahanap ko ang namumukod-tanging batong iyon, kahit na kailangan kong mag-arkila ng eroplano para magawa ito. Biglang, tila ang susi sa Agila Bato ay nakalatag sa isang lugar sa mga litratong ito. Si Kapatid na Branham ay hindi isang mahilig sa camera, ngunit nag-iwan siya sa amin ng isang talaan ng daan patungo sa Agila Bato. Ang isang larawan ng Agila Bato ay malinaw na nagpakita ng salitang "agila" na nakasulat sa puti sa gilid (sa halip, sa loob) ng bato. Dinala ni Kapatid na Billy Paul ang larawang iyon sa simbahan noong Linggo ng gabi upang ipakita sa kongregasyon.

Ang karanasan ng pagtingin sa mga larawan at pakikipag-usap kay Kapatid na Billy Paul ay nakapukaw ng aking puso kaya't ako ay pinagmumultuhan nito buong araw ng Lunes. Noong Martes ng hapon, Marso 13, 1966, eksaktong tatlong taon hanggang sa araw na umalis si Kapatid na Branham sa Tucson patungo sa Jeffersonville upang ipangaral ang mga Tatak, kami ni Kapatid na Harold McClintock ay nagtungo sa Sabino upang simulan ang aming paghahanap.

Hindi pa namin naiparada ang sasakyan ay agad kong nakilala ang isa sa mga pormasyon na lumitaw sa isa sa mga litrato ni Kapatid na Branham, ngunit natanto ko na iba ang anggulo; Siya ay tila nasa itaas sa isang lugar sa dalisdis na nakatingin nang pahalang sa pormasyon. Kaya't nangyari ito habang ipinagpatuloy namin ang aming paghahanap, na may patuloy na pagbubulay-bulay sa aking alaala na sinabi sa akin ng propeta na isang kaloob ng Diyos, at isang maselang paghahambing ng mga anggulo at distansya sa mga inihayag ng mga litrato.

Nang maglaon, natuklasan ko na ang unang larawang ito ay ang mga tulis-tulis na bato kung saan lumitaw ang espada. Ang napakalaking bluff sa background, ang saddle kung saan sumikat ang araw upang gawing kumikinang ang tabak, parehong nagsabi na ito ang lugar. (Ipinahayag ng isang pagsubok sa ibang pagkakataon na ito lamang ang lugar sa silangang dalisdis na masisikatan ng sinag ng araw sa bandang 10:00 ng umaga sa petsa noong Enero nang lumitaw ang tabak.) Itinutok ni Kapatid na Branham ang kanyang camera nang eksakto sa tulis-tulis na mga bato kung saan tumatama ang sikat ng araw sa oras na iyon ng umaga. Napakalaki ng ebidensya.

Dahil sa tuwa sa unang pagtuklas na ito, dali-dali kaming umakyat ni Kapatid na McClintock sa landas, na naglalayong marating ang tulis-tulis na mga bato sa larawan. Nang makarating kami sa isang sangang bahagi ng landas, ang aking alaala ay umalingawngaw sa mga salita ng propeta, "...*Ako ay naakit pabalik sa kanluran*..." Kami ay tumama sa kahabaan ng kanlurang daanan, naglakbay nang ilang distansya nang walang isa pang nakapagpapatibay na palatandaan, nang lingunin namin ang daan, nakita namin na ang anggulo at distansya ay

parehong tama para sa lugar kung saan nakuhanan ng larawan ni Kapatid na Branham ang tulis-tulis na pormasyon ng bato. Noon ko napagtanto na tinahak ng propeta ang landas na ito patungo sa bato na may nakasulat na "agila" at sa likod ko ay ang lugar sa silangang daan, kung saan lumitaw ang tabak.

Pinaikot namin ang isang curve sa trail at doon, malinaw, na parang ipininta ng isang pintor, ay ang mahusay na pormasyon ng bato na napakahawig ng isang agila, nakatiklop ang mga pakpak, na nakatingin sa likod sa kanyang balikat. Muli ay tama ang pormasyon, ngunit mali ang anggulo. Ang propeta ay tiyak na nakatayo mismo sa ilalim nang kunan niya ito ng larawan. Ngayon ay malinaw na sa kabila ng anumang anino ng pagdududa na kami ay nasa landas ng propeta. *"Hindi ito ang lugar kung nasaan siya, "* Sigaw ko, "*pero nasa unahan siya at tumitingin sa taas. "*

Natigil ang pagmamadali namin sa trail nang makakita kami ng malaking bato na parang ito ang bato kung saan lumitaw ang salitang "agila". Ang isang maingat na pagsusuri ay nagsiwalat na maaaring mayroong ilang maliliit na puting letra sa bato, maaaring isang salita, ngunit hindi masyadong malinaw. Ang mga salita ng propeta ay bumalik, "Ibigay ang lahat ng salitang pagsubok." Ngayon ang batong ito ay mukhang maaaring ito ang isa, maliban sa isang detalye; sinabi ng propeta na tumimbang ito ng pitumpung tonelada at ang batong ito ay hindi hihigit sa dalawang tonelada. Sinimulan ni Kapatid na McClintock na gumawa ng sketch ng mga detalye ng bato para sa paghahambing sa larawan sa ibang pagkakataon. Habang ginagawa niya ito, sinabi ko sa kanya na tatakbo ako sa landas at tingnan kung mahahanap ko ang lugar kung saan kinunan ng propeta ang larawan ng dakilang agila na bato.

Habang bumababa ako sa landas, nakita ko ang iba pang mga pormasyon na madali kong makikilala mula sa mga litratong kinuha ni Kapatid na Branham. Sa wakas, ilang yarda pa, tumigil ako para tawagan si Kapatid na McClintock. Tuwang-tuwang sinabi ko na naniniwala akong sa isang lugar sa lugar na ito kinunan ang larawan. Nang lumingon ako sa aking kanan, ang aking likuran sa bangin habang ito ay bumababa, bigla kong nakitang nakatutok ang mga mata ko sa isang bato, hindi lang bato, kundi sa bato, malinaw, ang mga letrang "E-a-g-l-e", na nakasulat sa puti sa bato.

Bago ko mailabas ang mga salitang sumisigaw kay Kapatid na Harold, nakaluhod ako at nagpapasalamat sa Diyos na inakay Niya ako sa pamamagitan ng Espiritu Santo sa salitang "agila" na nakasulat sa isang bato.

Mula noon ay kinuha ng iba ang mga litrato ni Kapatid na Branham at inihambing ang mga ito sa kanilang kasiyahan na ito ang lugar. Alalahanin ang mga salita ni Hesus kung saan sinabi Niya na kung ang mga tao ay magpipigil sa kanilang papuri ang mga bato ay sisigaw. Sinasabi ko na ang Sabino Canyon ay isang pisikal na patotoo laban sa mundo sa mga tumanggi sa mensaheng ito.

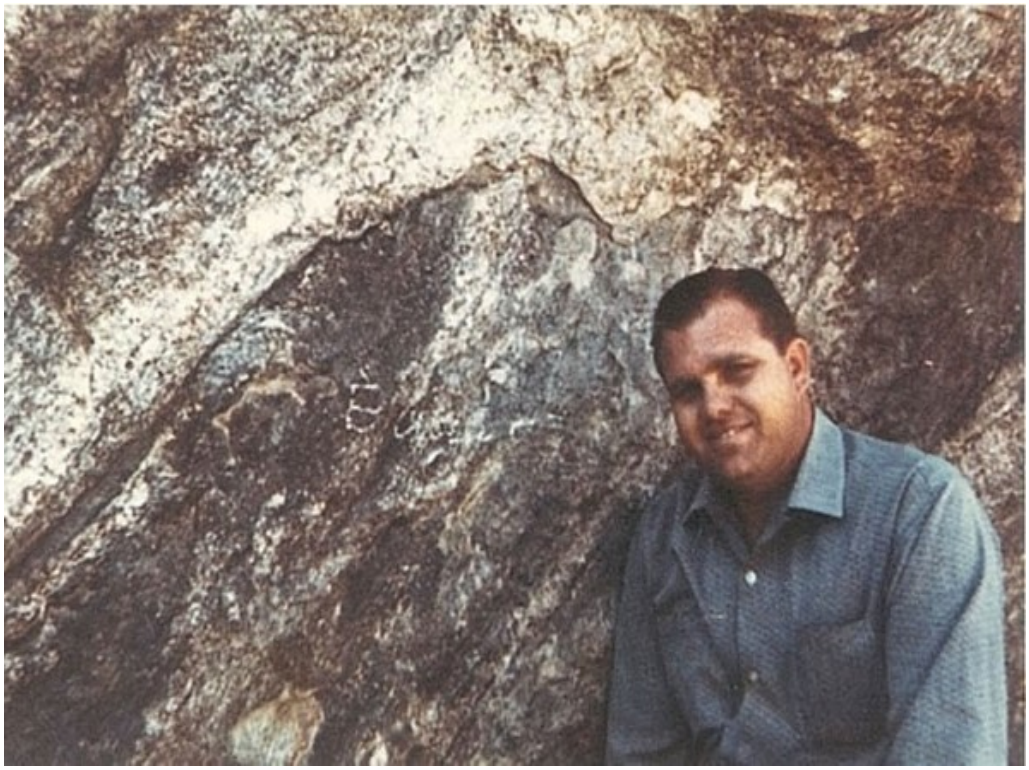

Ang may-akda sa Agila Bato.
Pansinin ang salitang "Eagle" na naka-embed sa puting kuwarts.

http://www.believersnewsletter.org

info.bnl.ministries@gmail.com